

LEO OOR IS AL VEERTIG JAAR EEN BEGRIP BIJ DE MIJNDENSE SLUIS

'Ik hou van alles eromheen'

Sluiswachter Leo Oor (62) schut zo'n 20.000 boten per jaar. Iedereen die de Mijndense Sluis in Loenen aan de Vecht passeert, kent hem. Met zijn terras en 'Malle Pietje-schuur' trekt hij een vaste schare bezoekers.

Op het terras bij de Mijndense Sluis in Loenen aan de Vecht staat een krijtbord met de tekst 'Koffie met appeltaart en slagroom € 4,75'. Ernaast eenzelfde bord met 'Koffie met appelgebak en slagroom € 4,50'. "Dan weten de mensen meteen wat ze hier kunnen verwachten", zegt sluiswachter Leo Oor. Zo'n drie keer per dag bukt iemand om een munt van het terras te rapen. Leo heeft die eerder zorgvuldig vastgeplakt. "Laatst nog een oudere man met een brommertje. Helmpje af, brommertje op standaard, traag bukken om de munt te pakken. En. muurvast. Wij lachen." Leo schudt zijn hoofd: "Kinderachtig natuurlijk. Maar wél leuk!"

De Mijndense sluis trekt op warme dagen veel publiek.

Leo schut zo'n 20.000 boten per jaar, maar verkoopt op zijn terras ook ijsjes, koffie en bier. In de regio is hij een begrip. De houten brug tussen de sluisdeuren en de Vecht is zelfs naar hem genoemd. 'Leo Oorbrug' staat er met sierlijke letters op. Zijn vrienden regelden dat toen hij dertig jaar sluiswachter was.

TOCH MAAR GEEN BINNENVAART

Als jochie was Leo zomers lang te vinden bij de Mijndense Sluis. Met zijn bootje Damfino voer hij vanuit Utrecht naar Loenen aan de Vecht. "Ik mocht

de sluiswachter helpen. Prachtig vond ik dat. Het ging toen nog handmatig, dus ik moest steeds heen en weer lopen, duwen en trekken. Zwaar werk." Het water was Leo niet vreemd. Hij groeide op in een Utrechtse binnenvaartfamilie. Om zes uur 's morgens zat hij al bij zijn grootvader in de stuurhut. "Ik wilde ook binnenvaartschipper worden, maar mijn opa waarschuwde me ervoor. De romantiek ging eraf. Aan boord wonen, droogmolentje aan dek; dat zag je toen al steeds minder. Het is goed dat mijn opa me daarvoor heeft behoed."

VRIJ GEVOEL

Leo koos voor een ander leven waarin hij ook veel met schepen te maken kreeg. "Elk voorjaar, zodra de zon weer ging schijnen, ging ik hiernaartoe. 'Leo, zorg nou eens dat je een vaste baan krijgt', zei mijn moeder. Maar ik hield van het vrije gevoel. In de winter verdiende ik mijn geld als decorateur en standbouwer op beurzen. Toen ik 28 was, ging de sluiswachter met pensioen en kon ik het werk en de bijbehorende sluiswoning van hem overnemen."

LEEDVERMAAK OM ECHTELIJKE RUZIE

Op zijn terras langs de sluis heeft Leo een rij rode plastic stoeltjes gezet. "In de loge, eerste rang", zeg ik altijd. Vanaf de kant bezien de toeschouwers met biertje of koffie in de hand de ergernissen, ongelukjes en nervositeit op de boten. "Er gebeurt hier altijd wel iets. Zoals die keer dat een Italiaans echtpaar kokende ruzie had. De man zette zijn vrouw van boord. Hij voer hard weg. Die is boos, maar komt wel terug, dacht iedereen. Maar hij keerde nooit terug. Laat op de avond heb ik een taxi en een hotel in Breukelen voor die mevrouw geregeld. Op het terras werd intussen druk gespeculeerd: hoe zou het verder aflopen?"

GRATIS Plassen

Maar het gaat volgens Leo niet alleen om leedvermaak. "Doordat de boten in de sluis zo dichtbij zijn, beginnen mensen makkelijk een praatje

'Er gebeurt hier altijd wel iets'

met elkaar. De afstand wordt verkleind." Een vaste groep bezoekers keert terug op het terras. "En dat worden er steeds meer. De elektrische fietsen hebben de regio vergroot", vertelt Leo. "Mensen willen graag dat het zo blijft als het was. Dat ouderwetse heb je hier nog. En de wc, hè. Dat is dé trekpleister voor bejaarden. Die moeten zes keer per uur naar het toilet. Hier kunnen ze gratis plassen."

OUDE TROEP

Ook geliefd is de Malle Pietje-schuur met 'herintredende goederen' zoals Leo ze zelf noemt. "In een vorig leven ben ik vermoedelijk een hamster geweest, want ik verzamel veel. Ik struin alle rommelmarkten af en koop graag oude troep: scheepsmodellen, klokken, wandelstokken, dingen uit mijn kindertijd. Een psychiater heeft daar vast een verklaring voor." Zijn bonte schuur is volgepropt met spullen. Op papiertjes heeft hij teksten bij de koopwaar geschreven. Bij een set servetringen: 'Zes handige bodemloze doosjes zonder deksel!'. Een mok van Juliana en Bernhard met een barst erin: 'Zoals het huwelijk is, zo is de mok'. Een gangkastje van Theresa May: 'Nu afgeprijsd!'. Hij tilt een peper- en zoutstelletje op. "Kijk, dit is ook leuk. Maar je moet net iemand vinden die dat spaart. En dat zijn er niet veel meer."

IN PLAATS VAN EEN BONTJAS

Leo noteert ook alle bijzondere scheepsnamen die voorbijkomen. 'Cup a sloup', 'Oudenteak', 'Beschuitje' (een bescheiden schuitje), 'Schiphol' (het schip van de familie Hol). "Ik vraag aan eigenaren hoe ze aan de naam komen. 'Mothers Mink' was bijvoorbeeld van een man die graag een boot wilde. Zijn vrouw had liever een bontjas. Hij kocht een boot en noemde hem Mothers Mink: 'Hebben we allebei wat.'" Naast zijn werk als sluiswachter bestiert Leo het partyschip Opa de Ruyter voor rondvaarten. In de winter haalt hij de stoeltjes eraf en vaart hij ermee naar Berlijn, Parijs of Straatsburg. "Lekker varen!"

SPIN IN HET WEB

Leo vindt zijn werk na al die jaren nog even leuk: "Hoe je zo'n sluis moet bedienen, weet je na al die jaren wel. Maar ik hou van alles eromheen. Je bent als een spin in het web. Mensen vertellen me bij de sluis wat ze onderweg hebben meegemaakt; hun avonturen en ongelukjes. En ik kan er ook nog steeds van genieten als een met liefde gebouwd scheepje voorbijkomt."

Laatst kwam een stel me na veertig jaar persoonlijk vertellen dat hun boot verkocht was. Elk jaar waren ze hierlangs gevaren en maakten ze een foto van me. Traantje erbij. Dat vind ik toch bijzonder." ■